

Arrest

nr. 43 406 van 17 mei 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 februari 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 februari 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het arrest nr. 39 162 van 23 februari 2010 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaten D. ANDRIEN en E. VINOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 11 december 2009 het Rijk te zijn binnengekomen. Op diezelfde dag krijgt betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 17 december 2009 vraagt verzoeker de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan.

Op 18 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Diezelfde dag ontvangt betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).

Op 14 januari 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna afgekort: Commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient betrokkene beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna afgekort: de Raad).

Op 9 februari 2010 bevestigt de Raad de voormelde beslissing van de Commissaris-generaal bij wijze van arrest nr. 38 392.

Op 12 februari 2010 krijgt verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt opnieuw een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Beide beslissingen worden op 15 februari 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht. Op diezelfde dag dient verzoeker een tweede asielaanvraag in alsook een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort: de Vreemdelingenwet).

Op 16 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“ Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten K.A.
geboren te G. , op (in) 00.00.1989
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 12/02/2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 17 december 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 22 december 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15 januari 2010 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 9 februari 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 12 februari 2010 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een mail van een document naar voren brengt dat volgens de betrokkene afkomstig is van de dorpsoudsten en waarin ingegaan wordt op de gebeurtenissen die de betrokkene in Afghanistan overkomen zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een mail van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat er eveneens vermeld staat 'Wij, dorpsoudsten, bevestigen dat deze persoon problemen heeft', dat uit deze bewoording een gesolliciteerd karakter afgeleid kan worden. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had uiteen te zetten waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben. Overwegende dat de betrokkene van zijn neef vernomen zou hebben dat mensen nog steeds naar hem op zoek zijn en dat hij van zijn familie heeft vernomen dat ze moesten vluchten naar Iran omwille van zijn problemen waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van een neef en van de ouders van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden tijdens de eerste asielaanvraag van de betrokkene, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief werd afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

bescherming. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de Koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt een exceptie op van onontvankelijkheid *ratione temporis*.

De verweerder betoogt dat verzoeker op het ogenblik van de kennisgeving opgesloten was te Vottem. Overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet dient het beroep tot nietigverklaring in dergelijk geval ingediend te worden binnen de 15 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing en dus niet binnen de 30 dagen waardoor het door verzoeker ingediende beroep laattijdig is.

Artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht. Indien het een beroep betreft dat is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of die ter beschikking is gesteld van de regering, wordt het verzoekschrift ingediend binnen de vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.”

Artikel 74/8, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis, §4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, §1 of §3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, §2, tweede lid, 74/5 of 74/6, §1 of §1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 12 februari 2010 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats heeft genomen ten aanzien van verzoeker. Verzoeker wordt vastgehouden in het CIV op volgend adres Visé Voie 1, 4041 Vottem.

Zoals verweerder in de nota opmerkt, was verzoeker op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing, met name 18 februari 2010, opgesloten te Vottem. Dit wordt niet betwist door verzoeker.

Vermits de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht aan verzoeker op 18 februari 2010 in het centrum voor illegalen te Vottem alwaar verzoeker opgesloten zat, is 5 maart 2010 derhalve de uiterste datum waarop verzoeker een verzoekschrift kon indienen.

Uit het rechtplegingsdossier blijkt dat verzoeker op 1 maart 2010 een verzoekschrift bij een ter post aangetekend schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft toegestuurd. Evenwel werd dit verzoekschrift op 4 maart 2010 door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan verzoeker teruggestuurd met de melding dat het beroep met toepassing van de artikelen 39/69, § 1, derde lid en 39/78 van de Vreemdelingenwet niet op de rol kan worden geplaatst aangezien het verzoekschrift geen woonplaatskeuze in België bevat. Aan verzoeker wordt een termijn van acht dagen toegekend om zijn verzoekschrift te regulariseren. Op 10 maart 2010 dient verzoeker een geregulariseerd verzoekschrift in. In toepassing van artikel 10 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het

binnen de verleende termijn aangevulde verzoekschrift verondersteld te zijn ingediend op de datum van de eerste verzending. *In casu* is dat dus 1 maart 2010 zodat het beroep tijdig is.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

3. Over de grond van de zaak

In eerste middel voert verzoeker machtsoverschrijding aan alsook de schending van de artikelen 48/3, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Krachtens het eerder vermeld artikel 51/8:

«De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen... ».

Deze bepaling kent de Minister een appreciatiebevoegdheid toe die zich beperkt tot het onderzoek van het nieuwe karakter van de aangehaalde elementen: hij dient na te gaan of de voorgelegde elementen die als nieuw voorgehouden worden, betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure of een nieuw bewijs van een voormalige situatie voorstellen en na te gaan of de vreemdeling niet in staat was om deze elementen ter gelegenheid van zijn vorige asielaanvraag aan te brengen (Raad van state, arrest n° 88.870 van 11 juli 2000).

In het onderhavige geval, is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

«Overwegende dat de betrokkene op 12 februari 2010 een tweede asielaanvraag indiende waarbij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een mail van een document naar voren brengt dat volgens de betrokkene afkomstig van de dorpsoudsten en waarin ingegaan wordt op de gebeurtenissen die de betrokkene in Afghanistan voorkomen zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een mail van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat er eveneens vermeld staat: “Wij, dorpsoudsten, bevestigen dat deze persoon problemen heeft”, dat uit deze bewoording een gesolliciteerd karakter afgeleid dient te worden. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had uiteen te zetten waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben. Overwegende dat de betrokkene van zijn neef vernomen zou hebben dat mensen nog steeds naar hem op zoek zijn en dat hij van zijn familie heeft vernomen dat ze moesten vluchten naar Iran omwille van zijn problemen waarbij opgemerkt moet worden dat informatie van een neef en van de ouders van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van de betrokkene, dat ze betrekking hebben op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat deze motieven reeds behandeld werden tijdens de eerste asielaanvraag van de betrokkene dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene definitief negatief afgesloten door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.»

Eerzijds, verwijt tegenpartij tevergeefs aan verzoeker geen nieuwe elementen overgemaakt te hebben.

De bestreden beslissing beperkt zich tot het verklaren van het niet in overwegingname van het document van de Afghaanse autoriteiten en van de informatie verkregen van zijn neef en ouders.

Niettemin, beschikte verwerende partij eveneens over het medisch attest die ter gelegenheid van de zitting neergelegd werd en waarvan in het arrest van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen nergens mee rekening gehouden werd. De psychische zwakheid van verzoeker is tevens een fundamenteel element om een asielaanvraag rechtvaardig te kunnen beoordelen. Dit element komt niet aan bod in de

bestreden beslissing terwijl het zeker een nieuwe blik geeft op het asielrelaas. Dit document was in het bezit van de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Men mag niet uit het oog verliezen dat verzoeker in een versnelde procedure is en dat hij niet onmiddellijk bijgestaan werd door een advocaat. Bovendien, bestaat er een taalhinderis evenals een mobiliteitsrestrictie die elke onderneming vertraagt.

Dit verklaart ook waarom verzoeker niet in staat was om het document van de plaatselijke autoriteiten op tijd te laten vertalen en neer te leggen voor de zitting.

De bestreden beslissing neemt niet in acht dat verzoeker dit document reeds had aangebracht tijdens zijn eerste asielprocedure maar er de vertaling niet van had kunnen opvragen. De voorzitter van uw raad besloot bijgevolg om dit document te weigeren uit de procedure. Op dit punt is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd aangezien verzoeker wel al het mogelijke gedaan heeft om in bezit te geraken van bewijzen. De vormvoorwaarden die toegepast worden voor Uw raad mogen niet zo zwaar wegen dat kandidaat vluchtelingen niet in staat worden gesteld om hun asielmotieven en stavingsdocumenten volledig uiteen te zetten.

Vervolgens, gunt verwerende partij haar de macht om zich over de authenticiteit van het document uit te spreken terwijl ze hiervoor geen bevoegdheid heeft. Zo volhardt ze dat uit de bewoording van het document een "gesolliciteerd karakter afgeleid kan worden. Verwerende partij gaat zelfs tot het "samenvatten" van het nieuw document als "Wij, dorpsoudsten, bevestigen dat deze persoon problemen heeft". Ten eerste blijkt verwerende partij te schrijven dat het document enkel deze zin inhoudt aangezien het tussen aanhalingstekens staat terwijl dit document veel meer informatie vervat. Dit document bevat een stempel van de autoriteiten van G. en dateert van ongeveer januari 2010. Het is een officieel document waarbij het relaas van verzoeker bevestigd wordt. Verwerende partij overschrijdt haar bevoegdheid wanneer ze zegt dat het om dezelfde reden gaat dan wat hij verklaarde ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag.

Bovendien, heeft de Raad van State de volgende vaste rechtspraak: een nieuw bewijs van een voormalige situatie is tevens een nieuw element die toegang dient te geven tot een nieuwe asielaanvraag. In casu, is dit duidelijk het geval. Verwerende partij spreekt zich uit over de kwaliteit van het nieuw document en overschrijdt haar bevoegdheid die zich enkel beperkt tot het nagaan van het nieuwe karakter van het document, en tot de onmogelijkheid van een vroegere overmaak van dit document.

Aan deze twee voorwaarden is zeker voldaan zoals hierboven uiteengezet werd.

Wat betreft de verklaringen van de neven, weigert verwerende partij ze ook in acht te nemen aangezien dat geen officiële bron is. Vandaag, wordt verzoeker nog gezocht en zou het voor hem gevaarlijk zijn om terug te keren. Dit is een aanwijzing meer dat hij bescherming mag verkrijgen in België.

Ten laatste, beweert verwerende partij dat de eerste asielaanvraag van verzoeker definitief afgehandeld werd. Nochtans, op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, was de beroepstermijn voor de Raad van State nog niet verstreken.

Er werd ook recent beoordeeld dat de asielprocedure lopend is in de zin van artikel 9 bis en 9 ter van de wet van 15 december 1980 tot er een arrest van de Raad van State genomen wordt (C.E. n° 199.461 van 12 januari 2010). Verzoeker is van plan om een beroep voor de Raad van State in te dienen en het arrest van 9 februari 2010 kan zijn eerste asielaanvraag niet definitief afgesloten hebben. In deze zin, is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Volgens UNHCR (advies UNHCR 2 april 2009; <http://www.cbar-bchv.be/Juridische%20Bewijslast%20OFR.htm>) gaat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn bevoegdheid om enkel vast te stellen of er al dan niet nieuwe elementen zijn te buiten door te evalueren of de nieuwe elementen al dan niet de beoordeling van de asielaanvraag kunnen beïnvloeden. Tijdens de hoorzittingen betreffende de evaluatie van de nieuwe asielprocedure in de Commissie Binnenlandse Zaken en Administratieve Aangelegenheden van de Senaat op 24 en 31 maart 2009 werden er eveneens opmerkingen gemaakt over de ruime interpretatie door de Dienst Vreemdelingenzaken waarom asielaanvragen niet worden doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Ook in haar opmerkingen betreffende het Wetsontwerp tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft UNHCR haar bekommernis geuit betreffende de beoordeling van nieuwe elementen door de Dienst Vreemdelingenzaken: « L'UNHCR estime que les examens préliminaires devraient couvrir tout les questions de fait que de droit. La notion d'éléments nouveaux devrait être interprétée de manière protectrice, conformément l'objet et au but de la Convention de 1951. Les faits à l'appui de l'essence de la demande qui pourraient contribuer la révision de la décision antérieure devraient en général être considérés comme des éléments nouveaux. »

Anderzijds, is tegenpartij van mening dat verzoeker geen nieuw element neerlegt die aantoon dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van

Genève, zonder nader te bepalen, zoals artikel 51/8 het opeist “ zoals bepaald in artikel 48/3 “. Nu er een hele reeks Verdragen van Genève met verschillende voorwerpen bestaan, is de bestreden beslissing noch legaal noch afdoende gemotiveerd in de zin van artikelen 51/8 en 62 van de Vreemdelingenwet door noch te vermelden om welk Verdrag van Genève het gaat noch te verduidelijken dat het om die zoals bepaald in artikel 48/3 gaat.

In deze zin, werd het middel die niet vermeldde welke Genève conventie waarvan het eerste artikel geschonden zou zijn door de Raad voor vreemdelingenbetwistingen niet ontvankelijk verklaard. (Raad van state, arresten n°184.227 van 16 juni 2008 en n° 173.216 van 6 juli 2007). Deze rechtspraak dient toegepast te worden voor identieke motieven in de eerbiediging van het gelijkheidsbeginsel: wat zich aan de bestuurde doet gelden, doet zich evenals gelden aan het bestuur.”

Van machtsoverschrijding is er sprake wanneer de bestuursoverheid zich de bevoegdheid aanmatigt die de wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen.

Artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris besluit dat verzoeker “bij (zijn) huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens naar voren brengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin (hij) ze had kunnen aanbrengen dat er, wat (hem) betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980” en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt. Van machtsoverschrijding is *in casu* geen sprake.

In zoverre verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aanvoert, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 48/4 omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de vluchtelingenstatus te verkrijgen. De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan de schending van 48/3 van de Vreemdelingenwet aldus niet dienstig inroepen.

Tevens voert verzoeker de schending van de motiveringsplicht aan en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110 667; RvS 10 december 2002, nr. 113 439; RvS 17 mei 2005, nr. 144 471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan zodat het middel verder zal worden onderzocht vanuit dit oogpunt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101 624).

Verzoeker meent dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft vastgesteld dat hij geen nieuwe elementen heeft aangebracht. Zo stelt verzoeker dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verklaren van het niet in overweging nemen van het document van de Afghaanse autoriteiten en van de informatie verkregen van zijn ouders en zijn neef doch geen melding maakt van het medisch attest dat ter gelegenheid van de zitting van de Raad werd neergelegd.

Dienaangaande merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de verklaring die verzoeker heeft afgelegd naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag nergens blijkt dat hij een medisch attest heeft neergelegd noch heeft toegelicht. Het kan de administratie dan ook niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd. Zo verzoeker van oordeel was dat dit medisch attest van belang was voor het herbeoordelen van zijn asielaanvraag en van zijn vraag om de toekenning van het subsidiair beschermingsstatuut dan was het zijn verantwoordelijkheid om dit medisch attest over te maken aan de bevoegde autoriteit bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag. Dit heeft hij niet gedaan. De administratie dient alle aangebrachte stukken en argumenten te beoordelen in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, evenwel kan niet van de administratie verwacht worden dat ze ook nog eens rekening gaat houden met stukken die in een andere procedure werden neergelegd. Bovendien blijkt nergens uit het administratief dossier dat verzoeker een medisch attest zou hebben neergelegd ter terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Voorts verwijst verzoeker naar het document van de Afghaanse autoriteiten. Verzoeker betwist dat dit geen nieuw document betreft. Hij verduidelijkt dat hij het document op zich wel tijdens zijn eerste asielprocedure heeft aangebracht met name voor de Raad, maar dat hij de vertaling ervan niet had kunnen opvragen waardoor het document uit de procedure werd geweerd. Verzoeker meent tevens ook dat de verwerende partij haar bevoegdheid heeft overschreden door zich uit te spreken over de kwaliteit van het document.

Aangaande dit document motiveert de verwerende partij als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene een mail van een document naar voren brengt dat volgens de betrokkene afkomstig is van de dorpsoudsten en waarin ingegaan wordt op de gebeurtenissen die betrokkene in Afghanistan overkomen zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een mail van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, dat er tevens vermeld staat “Wij, dorpsoudsten, bevestigen dat deze persoon problemen heeft”, dat uit deze bewoordingen een gesolliciteerd karakter kan afgeleid worden. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had uiteen te zetten waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag opnieuw hetzelfde niet vertaalde document heeft neergelegd als dat hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft neergelegd. Aldus kan redelijkerwijze worden gesteld dat verzoeker geen nieuw element heeft aangebracht. Aangezien er echter een tolk aanwezig was tijdens het afleggen van de verklaring in het kader van de tweede asielaanvraag, werd aan verzoeker de mogelijkheid geboden om in aanwezigheid van de tolk uiteen te zetten wat er precies in het aangebrachte document staat. Zo verklaarde verzoeker "Vandaag leg ik een bevestiging voor van de dorpsoudsten. In deze bevestiging worden mijn gegevens vermeld en dat ik een Taskara heb (nr. 493302). Er staat in vermeld dat ik 19 jaar lang in het dorp N. heb gewoond en daarna naar Iran ben gegaan. Dat ik na een tijdje ben teruggekeerd naar het dorp N. om mijn grootmoeder te bezoeken. (geen datum vermeld). Dat tijdens deze periode mijn tenen werden afgesneden door een oppositie groepering van de Afghaanse overheid en dat ik na de behandeling van mijn voeten ben teruggekeerd naar Iran (geen datum vermeld). Dat ik via Iran naar België ben gevlucht. Er staat ook vermeld "wij dorpsoudsten bevestigen dat deze persoon problemen heeft". De verklaring wordt ondertekend + stempel door het districtshoofd (geen naam) en dorpshoofd (stempel: H. A. A.). Samen met een handtekening van een getuige en een vingerafdruk van een getuige". Los van het feit dat het document dat verzoeker naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht net hetzelfde is als het document dat verzoeker naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft aangebracht, blijkt niet dat dit document betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerste asielaanvraag. In artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking op bewijsmiddelen, maar slaat het ook op de inhoud van die gegevens (RvS 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Door het louter aanbrengen van hetzelfde onvertaalde document als datgene dat hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft aangebracht maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij een nieuw gegeven in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht noch dat het document verkeerd werd geïnterpreteerd door de verwerende partij die tot slot toch nog rekening gehouden heeft met de vertaling die verzoeker zelf heeft gegeven aan dit document.

Wat de verklaring van de neven betreft stelt verzoeker enkel dat hij vandaag nog wordt gezocht en dat het voor hem gevaarlijk is om terug te keren doch toont hij niet aan dat de beoordeling van de administratie, dat de informatie van een neef en ouders geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt en dat het loutere en gemakkelijke beweringen zijn van betrokkene die bovendien betrekking hebben op de vluchtmotieven die reeds behandeld werden tijdens zijn eerste asielaanvraag, foutief is. Ook met dit argument weet verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

Ten onrechte is verzoeker van oordeel dat zijn eerste asielaanvraag nog niet definitief afgehandeld is. Een asielprocedure wordt afgesloten wanneer er een definitieve beslissing is. Vanaf dat laatste moment is de beslissing volledig uitvoerbaar en rechtsgeldig. Op 9 februari 2010 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van het Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen in verzoekers asioldossier en vanaf dat ogenblik is er sprake van een definitieve beslissing. Een beroep bij de Raad van State is niet schorsend en doet bijgevolg niets af van het feit dat de beslissing van 15 januari 2010 volledig uitvoerbaar en rechtsgeldig was. Bovendien kan zich de vraag gesteld worden welk belang verzoeker heeft bij het aanvoeren van dit argument vermits hij nalaat aan te tonen dat hij daadwerkelijk een cassatieberoep heeft ingediend tegen het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen binnen de beroepstermijn.

Voorst verwijst verzoeker naar een advies van het UNHCR waarbij deze laatste zijn bekommernis uitgaande de beoordeling van de nieuwe elementen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dergelijk advies is echter niet bindend en kan geenszins leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker een schending van de motiveringsplicht afleidt uit het feit dat de bestreden beslissing motiveert dat verzoeker geen nieuw element neerlegt die aantoonde dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zonder nader te bepalen, zoals artikel 51/8 het opeist "zoals bepaald in artikel 48/3", stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar de juridische grondslag waarop ze gebaseerd is zodat het evident is dat waar de bestreden beslissing motiveert "in de zin van het Verdrag van Genève" het om "het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3" gaat. Motieven die evident zijn, moeten niet worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, "formele motivering van bestuurshandelingen", Administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks nr. 7, 1999, Die Keure, p. 166).

Met zijn argumentatie slaagt verzoeker er niet in een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“De situatie in Afghanistan is aan het verslechteren. UNHCR schreef onlangs over de situatie in Afghanistan het volgende: « In view of the serious and widespread human rights violations and ongoing armed conflict in many parts of the country, UNHCR considers that a significant number of Afghan asylumseekers are in need of international protection.>>

“Afghanistan has experienced a general worsening of conflict-related violence. Specifically, the intensity and geographical extension of the ongoing armed conflict have on the whole increased, Afghan asylum—seekers originating from such areas may, thus, warrant protection under an extended /broader refugee definition, (...).”

De veiligheidssituatie werd als volgt beschreven “Afghanistan has experienced a significant worsening and widening of armed conflict related violence in 2008 and into 2009. Increasing insecurity and violence resulting from the fighting between anti-Government groups and pro-Government forces continue to cause population displacement for a significant part of the country. In at least 170 districts out of a total of 400 in Afghanistan, accessibility is impaired or nonexistent, hampering humanitarian and development efforts. The conflict has spread from Afghanistan ‘s southern, south-eastern and eastern regions to areas that had been relatively stable in the recent past, including Kabul’s surrounding central provinces as well as parts of the northern and western regions.

2008 was the most violent year in Afghanistan since 2001, with 31 per cent more incidents than in 2007. The second half of 2008 saw an average of 857 incidents per month, against 625 per month during the first six months. There were 42 per cent more incidents in December 2008 than in December 2007, and 75 per cent more in January 2009 than in January 2008. In the period January to May 2009 civilian deaths due to the conflict, increased by 24 percent from the same period in 2008.”

Medische situatie van verzoeker

Verzoeker diende een aanvraag 9 ter in op 12 februari 2010.

Hij lijdt aan een post traumatische stress. Zijn aanvraag moet nog onderzocht worden en voordat er een uitzetting komt, moet er eerst een onderzoek ten gronde van de 9 ter aanvraag plaatsvinden of tenminste van de medische elementen. (RVV, arrest 24 februari 2009, Rev. Dr. Etr. , pp. 64-65 en arrest R.V. n ° 196.577 van 1 oktober 2009 (stuk 5)).

Indien verwerende partij verzoeker terug naar Afghanistan stuurt, zou ze zich schuldig maken van een schending van artikel 3 EVRM.”

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat het middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten welke samen met de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag een ondeelbaar geheel vormt en aldus deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Echter dient te worden vastgesteld dat ten aanzien verzoeker reeds op 12 februari 2010 een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, waartegen verzoeker nooit een beroep heeft ingediend, waardoor dit bevel definitief en uitvoerbaar is geworden. Aldus dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij het middel aangezien een eventuele gegrondheid van dit middel niet tot gevolg heeft dat hij niet zal kunnen worden teruggestuurd.

Verzoeker heeft geen belang bij het tweede middel.

4. Korte debatten

Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU